

אמר רבי יוסי, הרי שנינו שלא יסמוך אדם על נס, מנין לנו? משמואל, שכתוב איך אלף ושמע שאול והרגני, והרי שמואל ראוי יותר מאתנו. אמר לו, אפלו כך, הוא היה אחד, והזק נמצא לעין, אבל אנו שלשה, והזק לא נמצא לעין. שאם משום מזיקים - הרי שנינו שלשלשה לא נראים ולא מזיקים, ואם משום לסטים - לא נמצאים כאן, שהרי ההר הזה רחוק משוב, ובני אדם לא נמצאים כאן, ברם פחד הוא, שחיות השדה שנמצאות כאן. פתח ואמר, המלאך הגאל אתי מכל רע. בפסוק זה יש להתבונן בו, (שחרי כחוב) הגאל?! אשר גאל צריך היה לכתוב! מה זה הגאל? משום שהוא תמיד נמצא אצל בני אדם, ולא זו מאדם צדיק לעולמים.

בא ראה, המלאך הגאל אתי - זו השכינה שהולכת עם בן האדם תמיד, ולא זזה ממנו כשבן האדם שומר מצוות התורה. ועל זה יזהר בן אדם שלא יצא יחידי בדרך. מה זה יחידי? שיזהר בן אדם לשמר מצוות התורה כדי שלא תזוז ממנו שכינה, ויצטרך ללכת יחידי בלי זיווג השכינה.

בא ראה, כשיוצא בן אדם לדרך, יסדר תפלה לפניו ובנוו כדי להמשיך עליו שכינה, ואחר כך יצא לדרך, וימצא זיווג השכינה לגאל אותו בדרך ולהצילו בכל מה שיצטרך.

מה פתוב ביצקב? (בראשית כח) אם יהיה אלהים עמדי, זה זיווג השכינה. ושמרני בדרך הזה, לפדות אותי מהכל. ויצקב היה יחידי באותו זמן, ושכינה הולכת לפניו, כל שפן החברים שיש

אמר רבי יוסי, הא תנינן דלא יסמוך בר נש על נפא. מנלן, משמואל. דכתיב, (שמואל א טו) איך אלף ושמע שאול והרגני, והא אתחזי שמואל יתיר מינן. אמר ליה, אפילו הכי, איהו הוה חד, והזיקא אשתפח לעינא. אבל אנן תלתא, והזיקא לא אשתפח לעינא. דאי משום מזיקין. הא תנינן, דלתלתא לא מתחזי ולא מזקי. ואי משום לסטים, לא משתפחי הכא, דהא רחיק מיישובא האי טורא, ובני נשא לא משתפחי הכא. ברם דחילו הוא, דחיוון ברא דמשתפחין הכא. פתח ואמר. המלאך הגואל אותי מכל רע, האי קרא אית לאסתפקלא ביה, (ס"א ל"ג דהא כתיב) הגואל, אשר גאל מיבעי ליה, מאי הגואל. בגין דהוא משתפח תדיר לגבי בני נשא, ולא אעדי מבר נש זכאה לעלמין.

הא חזי, המלאך הגואל אותי דא שכנינתא, דאזיל עמיה דבר נש תדיר, ולא אעדי מניה, פד בר נש נטיר פקודי אורייתא. ועל דא יזדהר בר נש, דלא יפוק יחידאי באורחא. מאי יחידאי, דיזדהר בר נש למטר פקודי דאורייתא, בגין דלא תעדי מניה שכנינתא, ויצטרך למיזל יחידאי, בלא זיווגא דשכינתא.

הא חזי, פד נפיק בר נש לאורחא, יסדר צלותא קמי מאריה, בגין לאמשכא עליה שכנינתא, ולבתר יפוק לאורחא, וישפח זיווגא דשכינתא, למפרק ליה באורחא, ולשזבא ליה בכל מה דאצטרף.

מה פתיב ביצקב, (בראשית כח) אם יהיה אלהים עמדי, דא זיווגא דשכינתא. ושמרני בדרך הזה, למפרק לי מפלא, ויצקב יחידאי

הוה (דף רל ע"ב) בההוא זמנא, ושכינתא אזלת קמיה. כל שפן חבריאי דאית